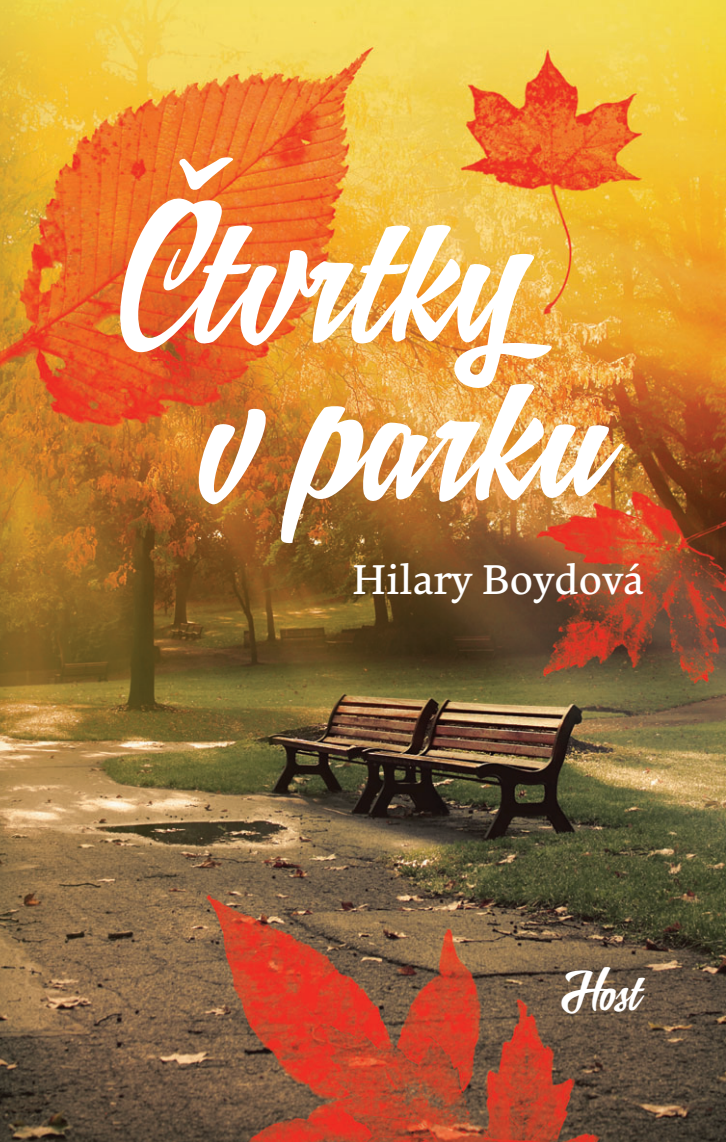

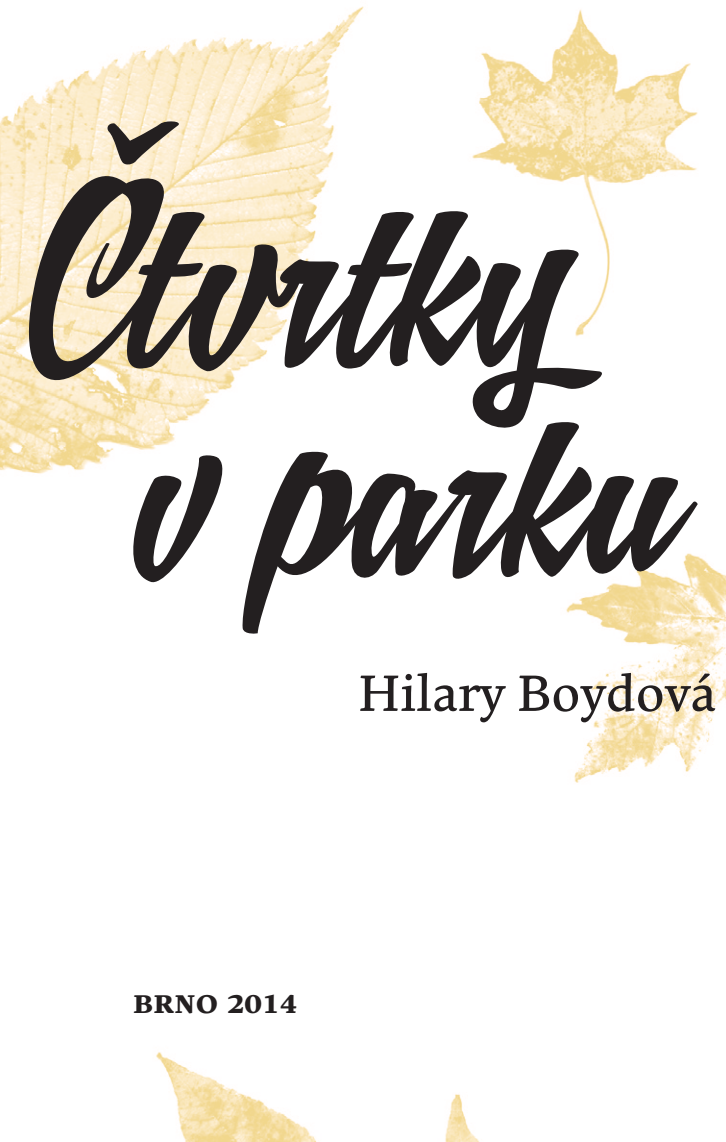

Čtvrtky v parku

Hilary Boydová

Host

Čtvrtky v parku

Čtvrtky v parku

Hilary Boydová

BRNO 2014

Hilary Boyd

Thursdays in the Park

Copyright © 2011 by Hilary Boyd

Translation © Radka Knotková, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-284-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-285-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-286-3 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-287-0 (Formát MobiPocket)

*S láskou Tildě — mé inspiraci a důvodu,
proč jsem byla každý čtvrtek v parku*

„Neměla bys tolik pít,“ zašuměl Georgeův šepot horkou letní nocí, když se po ztichlém chodníku vraceli domů.

„Nedala jsem si víc než tři sklenky,“ namítla Jeanie. „Opilá rozhodně nejsem.“

Odemkla dveře a prošla kuchyní. Bylo vedro, příšerné vedro, ačkoli bylo už půl jedenácté večer. Hodila klíče a kabelku na stůl a otevřela francouzská okna na terasu.

„Je to trapné. Vždycky pak mluvíš strašně nahlas,“ pokračoval, jako by vůbec nepromluvila. „Copak někoho zajímá testování vitaminů? Kdybys nebyla opilá, všimla by sis, že ho nudíš k smrti.“

Jeanie se na manžela podívala, dotčená jízlivostí v jeho hlase. Celý večer byl nezvykle nervózní a utrhoval se na ni ještě předtím, než k Marii a Tonymu vyrazili. Sotva vypili kávu, a on už vyskočil s tím, že musejí jít. Nevěrohodně se vymluvil na jakousi ranní schůzku, o níž věděla, že je vymyšlená.

„Nebyla jsem opilá, Georgi. Nejsem opilá. To on se mě pořád vyptával,“ řekla tiše.

Vzal klíče, které hodila na stůl, a šel je pověsit na věšák u dveří. Nad každým háčkem byla nálepka popsaná

jeho pečlivým, pravidelným rukopisem a označující klíče od domu a od auta: George — D, Jeanie — D, George — A, Jeanie — A, Náhradní D, Náhradní A.

„Nedáme si venku skleničku? Na spaní je moc horko.“ Podívala se manželovi do tváře, aby viděla, jestli jí odpustil, ale pohled jeho očí za těžkými želvovinovými brýlemi byl stále napjatý.

„Určitě si myslel, že s ním flirtuješ,“ trval George na svém a jízlivě na ni hleděl.

„Ježíšikriste.“ Jeanie cítila, jak se jí krátí dech. Otočila se a zčervenala; ne studem — ten muž byl vyzáblý, seschlý a měl žluté zuby, sice příjemný, ale ani náhodou objekt chťiče —, spíš úzkostí. Nesnášela konflikty. Vychovali ji na plesnivějící faře v Norfolku, kde byla neustálým svědkem toho, jak matka snáší otcovy strohé, despotické příkazy a o jeho právu takto ji zneužívat nikdy nepochybuje. Jeanie se ho bála, přesto matku v duchu povzbuzovala a doufala, že jednou konečně vybuchne a šikaně se postaví. Přísahala si, že nepřipustí, aby někdo podobně zacházel i s ní, a věřila, že umírněný George se jejímu otci ani v nejmenším nepodobá.

George povytáhl obočí. „Červenáš se.“ Zhluboka se nadechla. „Prosím tě, naley nám armaňak a pojd' se ven zchladit.“ Neunikl jí pochlebnický tón vlastního hlasu a nesnášela se za něj. „Vždyť jsi ho viděl,“ dodala mdle a vykročila k terase. Cítila, jak se její tělo chvěje pod návaly adrenalinu, a najednou si připadala strašně unavená.

„Půjdu nahoru,“ řekl, ale ani se nepohnul a zůstal stát uprostřed kuchyně, jeho vysoká, štíhlá postava nahrbená a jako přibitá na místo. Myšlenkami byl vzdálený na sto honů a na to hloupé napětí kvůli večírku očividně zapomněl.

„Georgi... co se děje? Co se stalo?“ Přešla k němu a podívala se mu do tváře. Zděsila se, když v jeho hnědých očích zahlédla těžkou, tupou beznaděj, kterou v nich nikdy předtím neviděla. „Georgi?“

Na okamžik jí pohled zaraženě oplatil. Vypadalo to, že se chystá promluvit, zničehonic se ale prudce otočil.

„Přihodilo se dneska něco?“

„Nic mi není... nic mi není.“ Odpověděl: „Nic se nepřihodilo. Co by se mělo stát?“ V ustrašeném obličejí mu zacukalo, jako by se pokoušel změnit výraz, pak ale zamířil ke schodišti. „Jdeš taky?“ zamumlal při odchodu.

Vysunuli okno až nahoru, ale v ložnici bylo kvůli vedru stále dusno a vydýchaný vzduch. Jeanie se svalila na postel a George se k ní otočil, přejel dlouhými prsty po její tváři a ústech a pak sjel v odhodlaném gestu touhy rukou po jejím těle. Nechtěla ho, na jeho doteku ale bylo cosi neoblomného, čemu se jen těžko odolávalo. Nešlo však o milování a s ní to patrně nemělo nic společného; mohla být kdokoli. Vlastně měla zvláštní pocit, jako by ani jeden z nich na tom horkém, vlhkém prostěradle nebyl. Vzdálené plnění závazku, mechanická a anonymní ukázka sexu.

Vtom se George bez varování odtáhl a vrhl se ke dřevěnému čelu postele, jako by po prostěradle přešel škorpion.

Jeanie ve tmě zamrkala. „Co se děje, co se stalo?“

Její manžel beze slova vyskočil a prudkým pohybem rozsvítil lampu na nočním stolku. Stál tam úplně nahý, objímal se pažemi a zíral na svou ženu. Jeho pohled byl tak chladný a prázdný, že div neucukla.

„Já... já nemůžu,“ promluvil zvolna a opatrně, jako by si s těmi slovy nevěděl rady.

Natáhla se k němu, on ji ale pohybem dlaně zarazil, přestože se ze své strany postele vůbec nezvedla. Druhou rukou sebral tmavomodré kalhoty od pyžama a přidržel si je u těla jako štít.

„Já to nechápu, Georgi. Řekni mi, co tím myslíš.“ Zalapala po dechu a posadila se čelem k němu.

Zůstal nehybně stát. „Tedy...,“ řekl jako topící se muž, který odmítá záchranu. „Já už nemůžu.“

„Co nemůžeš? Georgi?“

Otočil se od ní, vzal si z nočního stolku brýle a vyrazil ke dveřím.

Jeanie vyskočila a běžela za ním. „Kam jdeš? Georgi? Přece jen tak neodejdeš. Udělala jsem něco? Odpověz mi, prosím.“

George ji ale ze sebe setřásl a sotva jí věnoval pohled. „Vyspím se v pokoji pro hosty.“

Já už nemůžu. Ležela sama na zmačkaném prostěradle, šokovaná, a především zmatená, a jeho slova ji pronásledovala. Jejich dvaadvacet let trvající společný život byl spořádaný, možná až jednotvárný. Nikdy se nehádali, pokud tedy Jeanie akceptovala Georgeovu patrně neškodnou potřebu ji ovládat. Jenže dnes si připadala, jako by celou dobu nevědomky seděla na vrcholu sopky, která najednou vybuchla. Co to do jejího manžela vjelo?

Ráno se choval, jako by k ničemu nedošlo. Jeanie sešla v noční košili dolů do prosluněné kuchyně, kde George jako vždy chystal na snídani šálky a talíře, skleničku

s marmeládou a krabičku s máslem, jejíž víko mělo tvar krávy.

„Co se včera stalo?“ Vyčerpaně se u kuchyňského stolu nahrbila.

Vzhlédl od nalévání vody do nerezové konvice, jako by ho ta otázka zaskočila.

„Nic se nestalo. Byl jsem unavený.“

„A to je všechno?“ nedala se odbýt. „Víc k tomu neřekneš?“

Nepouštěl konvici z ruky a zvedl obočí. „Nedělej z toho zase drama, Jeanie. Měl jsem toho v práci hodně. Jak říkám, byl jsem unavený.“

Položil konvici na podstavec a opatrně stiskl spínač. Uhladil si vínově rudou kravatu na dokonale bílé košili a zastrčil její cíp za opasek šedých proužkovaných kalhot, přidržovaných jasně červenými kšandami.

Jeanie vyčkávala. Na okamžik ji napadlo, jestli se jí to celé jen nezdálo. „Georgi, včera večer jsi ode mě utekl, jako by mi zničehonic vyrostlo deset hlav. Žádné drama z toho dělat nemusím.“

George nenuceně obešel stůl, rychle ji políbil na čelo a ona ucítila jemnou vůni mýdla na holení, které mu dala k Vánocům. „Nechci o tom mluvit.“ Otevřel ledničku. „Dáš si džus? Vařím ti vajíčko.“

Do její postele se už nevrátil. Teď, téměř o deset let později, v ní Jeanie leží a naslouchá zvuku rázných kroků na podlahových prknech nad svou hlavou. Je sotva půl šesté, to je ale na George pozdě. Vnímá, jak jde jako obvykle do koupelny, splachuje, slyší protékání vody trubkami, jak

přechází po ložnici a hledá oblečení. Byl to jeho rituál, který se za dvaatřicet let jejich manželství ani jednou nezměnil, od té podivné noci jej s ním ale nesměla sdílet. Do dnešního dne nepochopila, proč to udělal. Zpočátku na něj téměř denně naléhala a požadovala vysvětlení. Pokud má trému, nějak si s tím poradí. Pokud něco provedla, stačí říct. Prosím tě, Georgi, vrať se do naší postele, prosím — žadonila, přemlouvala ho a ponižovala se ve snaze, aby vše bylo zase jako dřív.

Ta událost bolestně poznamenala každý jejich rozhovor, George o ní ale nikdy neřekl ani slovo a prostě se s Jeanie na to téma odmítal bavit — žádná příčina neexistovala, nebyla to její vina a on o tom nehodlal, snad ani nemohl mluvit. Jeanie to neustálé napětí tak unavilo, že veškeré pokusy nakonec vzdala. Nikomu o tom nepověděla, dokonce ani své nejlepší kamarádce Ritě, protože se za to z nějakého podivného důvodu styděla. Navzdory Georgeovu ujišťování to o její přitažlivosti jistě vypovídalo cosi nepřiliš lichotivého.

Jeaniino sebevědomí bylo zadupáno do země a po té noci se už George svést nepokoušela. Jen jednou, o rok později, když toho oba spoustu vypili, za ní přišel do ložnice, teď její, a oblečení se začali vzájemně dotýkat. Navzdory alkoholovému opojení Jeanie v manželově pohlazení vycítila mučivou nerozhodnost. Rukou jí nezaujatě přejížděl po kůži, jeho tělo se drželo od jejího dál, dokonce i když ji líbal na ústa. A potom, stejně jako před rokem, na jednou spadla opona a on ji od sebe prudce odstrčil, jako by byla nějaká zkažená pokašitelka, tiše se zvedl a odešel z místnosti.

Jejich manželství se přizpůsobilo nové situaci, ale samozřejmě ne hned: šlo spíš o pozvolné, bolestné slábnutí emocí. Svůj vztek na manželovo mlčení — které bylo mnohem trýznivější než událost sama — Jeanie ovládla a zdůvodnila si jej jako nevyhnutelnou oběť manželství. Její dětství bylo obětí plné. Otcova oblíbená modlitba před jídlem byla: „Ježíš zemřel, abychom my mohli žít. Na to nezapomínej a buď vděčná. Amen.“ Vášnivě zbožný kněz Dickenson postavil svůj život na tvrdé a neradostné povinnosti a totéž očekával od své rodiny. Na faře vládlo ticho v očekávání jeho nesmlouvavě vynucované vůle.

Krátce nato jí George koupil obchodní prostory, snad z jakéhosi pošetilého nutkání jí vše vynahradiť, a ona se nadšeně a energicky vrhla do podnikání. A slavila úspěch. Pomegranate, obchod se zdravou výživou, stál uprostřed Highgate Hill a Jeanie v něm prodávala nejenom obvyklé vitaminy, bylinné léky a sušené zboží, ale také bio zeleninu, sýry, čerstvé džusy a ovocné koktejly, chutný celozrnný chléb a lahůdky. Postupem času si vybudovala okruh pravidelných zákazníků, z nichž někteří k ní jezdili ze značné vzdálenosti, a její lahůdkové sendviče lákaly v létě ty, kdo mířili do parku Hampstead Heath na piknik.

Nejspíš znovu usnula, protože ji probudilo přání dobrého rána. Otevřela oči a uviděla, jak George opatrně pokládá na noční stůl hrnek s horkým čajem. „Je nádherný den.“ Nadšeně roztáhl závěsy a ložnici zaplavilo časně jarní světlo. Usmál se na ni a dal si ruce v bok. Šedé vlasy měl úhledně učesané a křivé brýle z želvoviny — už před lety se shodli na tom, že jedna nožička je výš než druhá (když

je měl nasazené, nešlo to poznat) — mu propůjčovaly silně zranitelný vzhled.

„Co tě dneska čeká?“

Zívla. „Pohovor s děvčetem, které u nás chce pracovat. Jola si v tomhle nedůvěřuje, posledně vybrala příšernou holku. Pak schůzka s dodavatelem balených veganských obědů, prohlídka chladicího boxu z druhé ruky — ten u výlohy je rozbitý. Potom Ellie.“ Při zmínce o vnučce se oba usmáli. „A tebe?“

George se svou obvyklou neobratnou chůzí vydal ke dveřím. „Tolik jako ty toho nemám, holka stará. Odpoledne jdu na golf. Tak tu rozkošnou dívenku za dědu pořádně obejmi.“

Tvářil se vesele, ale ona poznala, že se snaží působit za-neprázdněněji — jako vždy od chvíle, kdy mu před pěti lety v pojišťovně, kde pracoval, „nabídlí“ předčasný důchod. O své nespokojenosti se zmínil jen jednou, několik měsíců před odchodem ze zaměstnání, kdy řekl, že si připadá „tak trochu nevyužitý“. Jeanie se ze začátku téměř styděla, že každé ráno s obvyklým nadšením odchází do práce a nechává ho, aby nečinně a osaměle čekal na další partičku golfu. Nakonec se ale vzpamatoval a vrátil se ke svému starému koníčku skupování, rozebírání a opravování hodin, jichž byl teď dům plný: z každého myslitelného povrchu se ozývalo nesladěné tikání a poličky a vršky sekretářů působily dojmem, jako by byly živé. Jen v Jeaniině ložnici panovalo ticho. Přes to všechno cítila, že se manželovy obsesivní sklony, které se v dobách jeho úspěšné kariéry navenek téměř neprojevovaly, zvolna probouzejí k životu

a s nimi i ona nepříjemně známá potřeba Jeanie ovládat. A ačkoli byl tento prvek v jejich vztahu vždycky přítomen, nedávno přestal být vtipný.

Když Jeanie zahrnula za roh a procházela ulicí, kde bydlela její dcera, začala být nervózní. Nic by se nedělo, kdyby Chanty byla doma: Jeanie i její zeť Alex přece dobře věděli, jak se ve společnosti chovat. Jenže Chanty byla zrovna v práci v televizi Channel 4, kde dělala střihačku dokumentů. Zdálo se, že pracuje víc hodin, než kolik jich den má. A kdykoli spolu Jeanie a Alex zůstali o samotě, podobalo se to spíš mexické plichtě než civilizovanému setkání.

Odsunula z cesty prázdnou zelenou popelnici na recyklovatelné materiály, kterou tam popeláři nechali leda byle stát, a vyšla po schodech viktoriánského řadového domu.

„Jean! Pojd' dál.“ Zeť se zmohl na vlažný úsměv a kousek uhnul, aby mohla vejít dovnitř.

Existuje snad nějaký zákon, ve kterém stojí, že umělci musejí smrdět? zeptala se v duchu, když ji do nosu udeřil zatuchlý pach potu linoucí se z jeho barvou potřísněného trička. Zadržela dech a už po milionté si pomyslela: Co na něm Chanty vidí? Bylo jí jasné, že kdysi býval „hezoun“: měl velké modré oči a uhlově černé kudrny, a když chtěl, uměl být velice okouzlující. Jeho způsob vyjadřování jí ale

připadal bezohledný a poněkud trucovitý, jako by mu život podle něj stále něco dlužil. Neměl daleko do čtyřicítky a jeho vzhled, ze kterého doposud těžil, tomu odpovídal. Přesto se i nadále tvářil, jako by v tomto ohledu zůstalo vše při starém.

Na zetě zapomněla v okamžiku, kdy se k ní s rozpřaženými rukama a širokým úsměvem, který se zračil i v jejích velikánských hnědých očích, rozběhla její dvouletá vnučka. „Baba, baba...”

Jeanie se sehnula, vzala Ellie do náručí, pevně ji objala a zabořila nos do její sladké, jemné kůže. „Jak to jde, Alexi?”

Pokrčil vyhublými rameny. „Péče o děti nikdy nebyla moje oblíbená múza.”

Jeanie se nerozčílila; před Ellie si to nemohla dovolit. „A kdy máš vernisáž? Někdy brzo, že?” zeptala se vesele. Snažila se jen udržovat rozhovor, nemyslela to jako popíchnutí, ale z jeho zatrpklého úsměvu poznala, že to tak pochopil.

„Odložil jsem ji.”

Jeanie se otočila pro Elliin kabátek a botičky. „To je škoda,” řekla nevzrušeně. „Honem,” oslovila Ellie, „oblékne-me ti kabátek a půjdeme do parku krmit kačenky.”

„Nemá smysl sekat to pod tlakem. Až to přijde, tak to přijde. Potřebuju prostor.” Opíral se o krbovou římsu v obývacím pokoji a mluvil, jako by bavil hosty na společenském večírku. Místnost byla zařízená střídmo: kromě sisalového koberce na oprýskané podlaze v ní byl už jenom hnědý kožený gauč, módní, matně oranžové značkové křeslo s dřevěnými opěrkami, polstrovaná stolička a obrovská plochá televize. Jeanie věděla, že je to zčásti

záležitost stylu a jako výzdoba že slouží barevné, většínou abstraktní malby a obdélníkové zrcadlo nad krbem. Chanty s Alexem podle všeho rovněž usoudili, že dokud je Ellie malá, není důvod dávat do obývacího pokoje cokoliv, co lze převrhnout nebo poškodit a co by mohlo jejich dítěti ublížit.

Jeanie se samou nevolí rozbušilo srdce. Prostor? On potřebuje prostor? Ten arogantní darmošlap, který vypadá jako krysa, dennodenně zneužívá Chantyninu nezaslouženou lásku, díky níž má jídlo, šaty a domov, nepřispívá do rodinného rozpočtu jediným halířem a chová ke své krásné dceři odpor, si troufá stěžovat na nedostatek prostoru? Jeho malby byly navíc podle Jeaniina názoru nepůvodní, abstraktní, rádoby hodgkinovský škvár.

„Do pěti bude zpátky.“ Pokusila se o úsměv, ale z její tváře vyzařoval jako neonový nápis vztek.

„Jasně, jak myslíš. Měj se, broučku.“ Alex se sehnul, aby dceru políbil na čelo, a dal si záležet, aby se tchyni nepodíval do očí.

Jeanie se zhluboka nadechla a vyrazila s vnučkou do parku na kopci. Cestou jí recitovala: „Paci, paci, pacičky, táta koupil botičky.“ V duchu si nadávala, že se nedokáže chovat jako dospělá. Jenže byla u toho, když Chanty v osmém měsíci těhotenství přišla k nim domů, zhroutila se v kuchyni na podlahu a v ruce svírala příšerný vzkaz, který jí Alex nechal:

Tohle prostě nepůjde.

Nejsem připravený stát se otcem. Musím toho ještě hodně dokázat.

Odpusť mi, prosím tě.

Miluju tě, ale tohle všechno je strašný omyl.

Alex

Lístek nebyl napsaný v agonii útěku, což mu podle Jeanii na mínění výrazně přidávalo na urážlivosti. Zpráva byla zarovnaná do sloupce a pečlivě sepsaná černými, tučnými kudrlinkami na silné, krémově bílé vizitce jako nějaká pozvánka na večírek.

Chanty doslova nemohla popadnout dech, a než George stačil zavolat sanitku, která ji s houkající sirénou odvezla na pohotovost, bylo jasné, že jejich dcera rodí. A teď se od Jeanie najednou očekává, že bude respektovat — či snad dokonce mít ráda — muže, jehož sobectví ohrozilo život její dcery a vnučky.

Drobounká Ellie to ale překonala. Strávila osmačtyřicet hodin v inkubátoru, aby se jí stabilizovalo dýchání, navzdory tomu ale nikdy nepůsobila ani trošku křehce. Alex na tom samozřejmě neměl žádný podíl.

„Ještě, baba, ještě,“ domáhala se Ellie. Jeanie se znovu rozezpívala a spokojeně se dívala, jak se vnuččiny blondáté kudrny pohupují do rytmu.

Chanty Alexovi odpustila a George, který neměl ve zvyku se na takové záležitosti příliš upínat, se přes tu ohavnost přenesl. Jeanie to na rozdíl od nich nedokázala. Kdykoli Chantyina manželka viděla, vybavila si svou dceru, jak se s tváří zmáčenou slzami pokouší sama s dítětem vypořádat. Alexovi trvalo několik měsíců, než se k ní vrátil.

Na hřišti bylo skoro prázdné, až na přibližně čtyřletého chlapce a jeho otce, kteří se proháněli po obou stranách kolotoče, rychle ho roztáčeli a výskali smíchy.

„Houpy... houpy... pojď.“ Vyndala Ellie ze sportovního kočárku a děvčátko si to namířilo rovnou k houpačkám. Jeanie ze zkušenosti věděla, že na nich vydrží celé hodiny. Upadala do stavu, který se ze všeho nejvíc podobal transu. „Vejš, vejš!“ naléhala, kdykoli hrozilo, že Jeanie v houpání poleví.

Tentokrát Ellie neuchvátily houpačky, ale chlapec a jeho otec. Sledovala, jak vyvádějí, a její obličejík se radostně rozzářil. Zničehonic hoch pustil modrou rukojeť kolotoče, rozběhl se přes deštěm nacucané hřiště ke svému míči a vběhl přímo do dráhy Elliiny houpačky. Jeanie zaslechla, jak jeho otec křičí: „Dylane!“ Vrhla se k sedačce houpačky, trhla za ni a zastavila ji. Chlapec kolem nich bezstarostně prosvištěl a očividně si vůbec neuvědomoval, že ho od ošklivého zranění dělilo jen pár centimetrů vzduchu.

„Dylane!“ Jeanie se otočila a uviděla mužovu tvář, pobledlou a vyděšenou. Přihnal se k synovi, a místo aby ho pokáral, pevně ho k sobě přitiskl. Po chvíli se mu chlapec vymanil z náručí a vydal se k míči.

Muž vstal. Byl podsaditý, ale pohyboval se překvapivě ladně a plynule. Jeanie pozorovala, jak si rukou opakovaně zajíždí do šedivějícího blondatého ježka. To gesto jí připomnělo dítě, které zabalili do deky, aby se uklidnilo.

„Díky,“ řekl. „Hrozně moc vám děkuju.“

Jeanie pokrčila rameny a usmála se. „To se přece stává pořád.“

„Dylanovi se to stát nesmí, ani jednou.“ Jeho hlas zněl téměř zoufale.

„Nebojte se, váš syn je v pořádku a nemá na sobě ani škrábnutí,“ řekla konejšivě. Pomyslela si, že je na hřišti nejspíš nový, když ho ten incident tolik rozhodil.

Vteřinku na ni jen tupě zíral. „Ježíši, ne, to není můj syn, je to můj vnuk. Dylan je syn mé dcery. Určitě jste si všimla, že sem s ním moc často nechodím. Vlastně je to teprve počtvrté, co mi ho půjčila.“ Zhluboka se nadechl. „A kdyby ho ta houpačka trefila, bylo by to dneska naposledy.“

„Dolů... dolů, baba,“ požadovala Ellie a upřeně se dívala na Dylanův míč. Jeanie ji sundala ze sedačky a ona odběhla, stoupla si vedle hochy a stydlivě po něm pokukovala.

„Půjč ho té holčičce taky,“ zavolal Dylanův dědeček, ale chlapec mu nevěnoval žádnou pozornost.

„Kolik je vaší dceři?“

„Zásah,“ rozesmála se Jeanie. „Ellie je moje vnučka. Je jí něco málo přes dva roky.“

Zasmál se a na protest zvedl ruce. „Nemyslel jsem to jako pochlebování, vážně ne. Prostě se mi zdálo, že byste mohla být její matka.“ Rozpačitě odvrátil zrak.

Nastalo trapné ticho a Jeanie se rozhlédla, kam se poděla Ellie. Její vnučka byla zabraná do běhání za chlapcem a jeho míčem a pištěla smíchy, kdykoli jí dovolil se k němu přiblížit.

„Zvláštní věc, ta vnoučata,“ řekl muž a sledoval Dylana. „Nechápal jsem, proč se kolem nich tolik nadělá.“ Jako by mluvil sám k sobě. „Časem jsem si ale uvědomil, že Dylan je pro mě to nejdůležitější na světě.“

Jeho slova Jeanie překvapila; ne proto, že by je nepovažovala za upřímná nebo procítěná, ale proto, že to byla příliš osobní poznámka na to, aby ji přednesl před naprosto cizím člověkem.

„Vím... vím, jak to myslíte,“ odpověděla. Ji samotnou city k vnučce přemohly už v okamžiku, kdy ji poprvé chovala a čekala, až v nemocnici připraví pro to drobounké tělíčko inkubátor. Hotová láska na první pohled. „Možná je to proto, že si nepřipadáme dostatečně staří,“ podotkla a usmála se.

Muž se rozesmál. „To je rozhodně pravda.“

„Je to trochu jako droga,“ dodala. „Jakmile Ellie pár dní nevidím, objeví se u mě abstinenční příznaky.“ Zasmála se a zničehonic se za sílu svých emocí správně po britsku zastyděla. Koneckonců nepatřila k těm matkám, které své potomky věčně obtěžují žádostmi, aby z nich udělali babičku. Skutečnost byla taková, že když jí Chanty o svém těhotenství řekla, Jeanie to trochu vylekalo a zmocnily se jí obavy, že vnučce naruší překotný styl jejího života.

Dylan přiběhl k dědečkovi. „Dědo, ona mě nenechá na pokoji... plete se mi do cesty pokaždý, když kopnu do balónu.“

Muž pokrčil rameny. „Je ještě malá, Dylane. Buď na ni hodný.“

Chlapec k němu otráveně vzhlédl a Jeanie si pomyslela, že jeho zlatavá pleť a rozzářené, vodově zelené oči jsou neobyčejně krásné.

„Jen jdi,“ pobídl ho muž. „Běž si s ní chvilku hrát. Však ti to neuškodí.“

Dylan odběhl a míč si majetnický tiskl k hrudi.

„Je rozkošný.“

Hrdě přikývl. „Vaše vnučka taky.“

To byla pravda. Ellie se podobala hlavně matce — silné, blondaté a cílevědomé —, jako andílek ale vypadala jen ona, a veliké, jasné hnědé oči měla po Georgeovi.

„Asi bychom měly jít.“ Jeanie na vnučku zavolala a vykročila ke kočárku.

„Třeba se tu příště zase potkáme,“ prohodil muž.

„Třeba ano.“

„My s Dylanem sem chodíme každý čtvrtek. Dcera pracuje a paní na hlídání chodí ve čtvrtek do nemocnice na ozařování — zjistili jí rakovinu prsu.“

„Doufám, že bude v pořádku,“ zamumlala Jeanie zdvořile.

„Aspoň mi to poskytlo příležitost se s Dylanem vídat,“ dodal a náhle zmlkl. „Promiňte, to znělo příšerně bezcitně. Samozřejmě nejsem rád, že prodělala rakovinu prsu...“ Ztichl.

„Nebojte se, já si to nemyslela.“ Při pohledu na zmatek v jeho očích se usmála. „Tak tedy na shledanou.“ Jeanie odběhla pro Ellie, aby muže uchránila před dalšími rozpaky.

Jeanie promíchala horké penne s omáčkou z rajčat a bazalky a vyklopila těstoviny do velké modré mísy z pálené hlíny. V rozlehlé kuchyni bylo ticho a sluneční paprsky zalévaly zahradu za francouzskými okny zlatavým světlem. Tuto místnost měla Jeanie ze všech nejraději a právě tady trávila většinu času. Georgiánský dům na ni působil škrobeným, formálním dojmem, a přestože pokoje s vysokými stropy byly rozměrné, zdály se jí poněkud posmutnělé. Kuchyně ale směřovala na jih a díky oknům vedoucím na terasu byla neustále prosvětlená. Když ji renovovali, chtěl do ní George umístit železnou troubu značky Aga, ale Jeanie si prosadila elegantní plynový sporák Bosch a místo starého depresivního linolea hřejivé terakotové dlaždice. Z kuchyně se stala projasněná, čistá místnost. Příborník s prosklenými dvířky byl natřený sytou modrou a tato barva zdobila i okenní římsy a rámy dveří.

Od chvíle, kdy se George vrátil z golfu, byl velice zadumaný. Seděl na kraji kuchyňského stolu, v ruce držel sklenku červeného vína, jednu nohu měl přehozenou přes druhou a jemně pohupoval manšestrovým pantoflem

vpřed a vzad. Na dřevěné desce stolu ležel časopis *Time*, George ho ale nečetl. Upřeně se díval na svou manželku.

„Proč ses vrátila tak pozdě?“ zeptal se.

Jeanie se sevřel žaludek. A je to tu zase, uvědomila si.

„Stavila jsem se za novým výrobcem organických salátů.

V baru Potter's. Přece jsem ti to říkala.“

„Taky jsi říkala, že ses s ním domluvila na druhou odpoledne. Nechceš mi snad tvrdit, že jsi tam byla pět hodin.“

Provrtával ji pohledem, jako by se pokoušel nahlédnout jí do duše. Napětí mezi nimi bylo hmatatelné i z dálky.

„Vrátila jsem se do obchodu, musela jsem něco zařídit.“

Vzdychla a zbytečně prudce hodila na stůl mísu s penne.

„Aha... a kdys přišla zpátky do obchodu?“

„Prosím tě, Georgi, nech toho.“ Vždycky na jeho absurdní vyslýchání reagovala bez přemýšlení a bezprostředně nato jí pokaždé došlo, že svou odpověď dala jeho úzkosti důvod.

„Čeho mám nechat? Jen jsem se ptal, jak ses měla. To snad manželé směji.“

Jeanie viděla, jak se zhluboka nadechl, a bylo jí jasné, že výslech prozatím skončil. Aby mu však nekřivdila: sotva ten nedobrovolný výbuch pominul, George se ze všech sil snažil ovládnout.

„Jak bylo na golfu?“ zeptala se a přisunula manželovi kostku čerstvého parmazánu, který vzala ze skříně s lahůdkami ve svém obchodě. George většinou překypoval historkami o golfu a vykládal jí, jaké finty na něj jeho čtvrtetní parťák zkoušel. Pokud se Jeaniinu muži dalo věřit, vychutnával si Danny daleko víc podvádění než hru samotnou.

Ale dnes večer si George jen urovnal brýle na nose a popadl servírovací lžíci, kterou mu žena podala.

„Fajn. Danny vyhrál jako obvykle.“

„A?“ Jeanie si na těstoviny nastrouhala sýr.

George se zhluboka nadechl.

„Jeanie.“ Zmlkl, položil dlaně vedle talíře a palci sevřel jeho hrubou spodní stranu. „Trochu jsem uvažoval...“

Jeanie se zamračila a vyčkávala. George působil nezvykle nabubřele.

„Tak mluv,“ řekla netrpělivě, když její muž dál mlčel. „Znervózňuješ mě.“

„Dlouho jsem o tom přemýšlel a připadá mi, že nastala vhodná doba. Příští měsíc ti bude šedesát.“ Opět se odmlčel.

Jeanie se rozbušilo srdce. Hodlá jí snad oznámit, že ji opouští? Třeba si předchozích deset let vydržoval milenkou a chce poslední roky svého života strávit s ní, pomyslela si vrtošivě. Leccos by to vysvětlovalo. Otřásla se. „Ano?“ pobídla ho.

„Už roky navrhuješ, abychom si pořídili víkendovou chatu. Přemýšlel jsem o tom a zdá se mi hloupé mít dva domy, když bychom v nich bydleli jen my dva.“

Jeanie přikývla. „Asi máš pravdu. Bylo by to příjemné, moct si někam odskočit, jenže potom je člověk pod tlakem, aby tam jezdil pořád. A o víkendech jsem navíc v jednom kole.“

Chvilku jedli mlčky.

„Takhle jsem to zrovna nemyslel,“ ozval se George. Pohrával si s chlebem na talíři a lámal ho na malé dílky. Každý kousek vytvaroval do kuličky a tu pustil na hromádku.

Zmatená Jeanie čekala a její manžel zvolna, pečlivě žvýkal těstoviny.

„Chtěl jsem tím říct, že bychom si neměli pořizovat víkendovou chatu, ale prodat náš dům a přestěhovat se na venkov. Nastálo.“

„Cože?“ Jeanie ten návrh zarazil. „Prodat dům? To myslíš vážně?“

George zamrkal, zakroužil vínem ve sklence a dlouze se napil. „Já vím. Byla by to pořádná změna.“

„Vždyť tvoje rodina si tenhle dům předávala z generace na generaci.“

„Copak na tom záleží?“ Zněl upřímně překvapeně.

„Na jaký venkov? Kam?“ Jeanie nevěděla, kde začít. Ten nápad ji zastihl naprosto nepřipravenou. George v tom zanedbaném domě na Highgate žil, už když se s ním v sedmdesátých letech seznámila. Tehdy přespával na gauči v obývacím pokoji na východní straně domu, uprostřed knih a vybavení po zesnulém strýčku Raymondovi, a neměl nejmenší ponětí, co si se stavením počít. Teprve Jeanie se tam toho chopila, těžký viktoriánský nábytek přesunula na půdu a zásluhou jasných barev a moderních látek přenesla dům do dvacátého století. Měla k němu sice výhrady, ale vždy předpokládala, že George v něm bydlí rád.

„Ale co bude s obchodem? Nemůžu ho jen tak nechat být,“ pokračovala Jeanie a nevycházela z údivu.

„V šedesáti přece půjdeš do důchodu, ne? A do šedesátky ti moc nezbyvá.“ Zazubil se.

„Do důchodu?“

„Za měsíc ti bude šedesát, Jeanie. V šedesáti se chodí do důchodu, aspoň o ženách to platí. Pořád říkáš, že je ten

tvůj obchod hotová noční můra, že jsi z něj šíleně unavená. Já jsem na odpočinku bůhvíkolik let,“ podotkl George uvážlivě.

Jeanie vstala a začala přecházet po kuchyni. Na večeri úplně zapomněla. „Proboha, Georgi. Šedesátka dneska není žádný věk. A navíc bych já sama měla rozhodnout, kdy to zabalím, ne ty.“ Rozzlobeně se na něj podívala.

„Žádné rozhodování ti neupírám... uklidni se, holka stará.“ George zmateně potřásl hlavou. „Myslel jsem, že se ti ten nápad bude zamlouvat. Jenom se o tom bavíme. Vždycky jsi tvrdila, že to na venkově miluješ.“

„Přestaň mi říkat holka stará! Víš, že to nesnáším!“ rozčílila se. „Jo, ráda si o víkendu zajedu na venkov, líbí se mi relaxovat s dobrou knížkou a občas si zajít na procházku. Ale rozhodně tam nechci žít. A ostatně, kam na venkov?“ zopakovala otázku.

George vzdychl. „Do Dorsetu, nedaleko pobřeží, směrem k Lyme Regis. Je tam krásně.“

Jeanie na něj zírala. „Ty sis to důkladně promyslel, co?“

Manžel přikývl. „Přeju si z Londýna vypadnout, Jeanie. Nevím, proč bychom tu měli zůstat. Mohli bychom začít znova, ty a já.“

„V dětství ses na jihu k smrti nudil,“ připomněla mu a zbytek jeho poznámky ignorovala. Už nějakou dobu měla podezření, že její nadšení pro obchod se Georgeovi ani trochu nelíbí. Přímo to sice nikdy neřekl, ale narážkami nešetřil.

„Jo, jenže to jsem byl puberták. Teď je to samozřejmě jinak. V našem věku chceme od života jiné věci.“

„Ty třeba ano, ale já ne,“ odsekla Jeanie. „A co tvoji kamarádi a golf? Co Ellie?“ Předpokládala, že zmínka o jejich vnučce poslouží jako trumf, který mu ten hloupý nápad vyžene z hlavy.

„Ellie nás bude navštěvovat a zůstávat s námi o víkendech a prázdninách. Bude se jí to líbit, a když na chvíli odjede z Londýna, jen jí to prospěje. A přátele si najdeme nové. Věř tomu nebo ne, ale golfové hřiště mají i v Dorsetu.“ George se usmál. „Poslyš, Jeanie, já po tobě chci, aby ses nad tím aspoň zamyslela. Je směšné, aby se v tomhle velkém baráku utápěli dva starouši, a od té doby, co paní Millerová odešla do důchodu, tu není ani pořádek. Ty peníze by šlo využít mnohem líp.“

„Na penězích nezáleží, to dobře víš. Je sice pravda, že s úklidem to jde od desíti k pěti, ale to se dá snadno napravit. Jola má kamarádku, která by byla ochotná sem občas po ránu zaskočit. Musím to jen pořádně zorganizovat, nic víc.“

Podíval se na ni a v jeho očích se odráželo smířlivé pobavení, jako by ve skutečnosti nezáleželo na ničem, co řekla. „Já po tom vážně toužím, holka stará,“ prohlásil něžně a zdánlivě mírně, což pro něj bylo typické, Jeanie ale v jeho hlase rozpoznala definitivní rozhodnutí a zhrozila se.

„Prosila jsem tě, abys mi tak přestal říkat. Nejsme staří,“ zamumlala slabě. „Vážně, Georgi, nejsme. Jsme ve středním věku.“

Tím debata skončila, ale Jeanie probděla celou noc. George vždycky dosáhl všeho, co si zamlul. Je to jeho dům, a pokud se ho rozhodne prodat, nemá jak mu v tom zabránit. V tomto ohledu byl dost staromódní. Ačkoli byla

Jeanie úspěšná podnikatelka a na hlavní třídě provozovala vyhledávaný obchod se zdravou výživou, o obchodní stránku jejich životů se staral George. Určoval, do čeho budou investovat, jestli je třeba opravit dům nebo rozsáhlou zahradu, kdy je načas koupit nové auto. I placení účtů měl na starosti on. Klidně by to všechno dělala sama, jenže jeho ani nenapadlo ji k tomu přizvat.

Skutečně by to tu prodal i bez mého souhlasu? duma-la. Oblohu projasnil úsvit a Georgeovy obezřetné kroky se vydaly po své obvyklé trase.

Otevřela jim Chanty. „Šššš... Ellie spí. Už od rána je to s ní k nevydržení. Sedíme na zahradě.“

Po špičkách prošli domem a vstoupili na módně vybledlou terasu. Na stole z tepaného železa byl prostřen velko-noční oběd pro osm lidí, na bílém ubrusu stály vyleštěné sklenice a ležely stříbrné příbory, které se v dubnovém slunci pěkně třpytily. Venku bylo překvapivé teplo a Jeanie zalitovala, že si nevzala sluneční brýle.

„Nazdárek, Alexi,“ pozdravil George a podal zeti ruku. Alex si dal na svém zevnějšku výjimečně záležet. Nechvalně proslulé ošuntělé tričko nahradil pomačkanou modrou košilí a k Jeaniině nesmírné úlevě z něj vanula vůně mýdla, ne pach barvy a zatuchlého potu.

„On přijde někdo další?“ Jeanie ukázala na stůl.

„Můj kamarád ze školy Mark se ženou a dětmi. Nevadí vám, že nebudeme obědovat sami?“ Alex zněl téměř nejistě, jako by Jeanie vybízel, aby zaprotestovala.

„To je moc hezké. Nevzpomínám si, že bychom je někdy potkali.“

Z domu vyšla Chanty a v rukou nesla tác se sklenkami a láhev šampaňského.

„Nepotkali.“ Položila tác na stůl. „Posledních pět let byli v Hongkongu. Ted', když si Mark nahrabal, koupili si dům v Dorsetu.“

Jeanie po Georgeovi vrhla tázavý pohled a najednou si byla jistá, že na ni něco chystají. Chanty se zarputile dívala jinam a Alex se vítězoslavně usmíval.

„No výborně.“ Odmítala jim na to skočit, jenže Alex prostě neodolal.

„Říkali jsme si, že by bylo dobré, kdybyste se sblížili při rozhovoru o nemovitostech v jihovýchodní Anglii.“

Jeanie přijala nabízenou sklenku šampaňského a přešla ke skládacím židlím rozestaveným ve stínu staré třešně. Tohle není fér, pomyslela si.

„No výborně,“ zopakovala. Napětí mezi nimi by se dalo krájet.

Dcera si k ní přidřepla. „Mami, Alex si tě dobírá. Marka a Rachel jsme pozvali proto, že jsme je od jejich návratu neviděli, ne proto, že by se táta rád přestěhoval.“

Jeanie se usmála, přesto se cítila mizerně.

„Ted' o tom mluvit nemůžeme, ale proč jsi tolik proti? Víš, Ellie by byla nadšená... všechen ten čerstvý vzduch a volnost. Vídaly byste se častěji, kdybys prodala obchod...“

„Pokud Ellie potřebuje čerstvý vzduch, tak proč se do Dorsetu nepřestěhujete vy?“ utrhla se na ni.

Chanty se zatvářila trpělivě. „Nerejpej do mě, mami. Dobře víš, že dělat střihačku z Dorsetu by nešlo, a já pracovat musím.“

Jeanie se kousla do jazyka dřív, než stačila prohlásit něco urážlivého o svém zahálčivém zeti. Věděla, že by toho později litovala. „Já musím taky pracovat,“ namítla.

„No, vlastně nemusíš.“

„Z finančních důvodů samozřejmě ne. Ale kvůli sobě, kvůli sobě pracovat musím.“ Do očí jí nesmyslně vhrkly slzy. „Tvůj otec nás podle všeho odepsal, Chanty. Nejsem stará. Možná už nejsem v rozpuku, ale starý pes ještě není mrtvý.“

Chanty se usmála. „Jasně že ne, mami,“ ujistila ji nepřesvědčivě. „Vůbec na svůj věk nevypadáš. Odstěhovat se na venkov není rozsudek smrti. Spousta lidí tam vede šťastný život.“

„Jo, jo, dokonce tam mají i golfová hřiště.“

Její dcera vypadala zmateně. „Všichni jsme si mysleli, že bys ráda na chvíli vysadila.“

Zazvonil zvonek a Jeanie zaslechla, jak se Ellie ve svém pokoji v horním patře rozplakala.

„Já za ní půjdu.“ Zvedla se ze skládací židle a vyrazila za vnučkou.

V Jeaniiných očích obchod zničehonic nabyl na významu. Když ho v úterý po Velikonocích otevřela, láskyplně se rozhlédla po nakupených krabicích se špenátem a výhonky pšenice, po kaluži vody rozlité pod lednicí na dřevěné podlaze, po přes noc shnilých cherry rajčatech a po nekonečné řádce dat spotřeby, která bylo nutné zkontrolovat. Když dorazila Jola a oznámila jí, že ta nová holka dala výpověď ještě předtím, než pořádně nastoupila, Jeanie zachovala ledový klid. Jistě, řízení obchodu bylo často vyčerpáva-

jící, stejně to ale milovala. Byla to její práce a ona ji dělala výborně.

Po zbytek Velikonočního pondělí s Georgem odmítala mluvit. Oběd proběhl hladce: jehně bylo dokonale růžové, manchesterský koláč slavil ohromný úspěch a Alexův kamarád a jeho žena byli velice okouzlující lidé i přesto, že se přátelili s Alexem. A Chantyin manžel v jejich přítomnosti nepůsobil tolik nabroušeně. Jenže Jeanie se oslavy účastnila naprosto bez zaujetí. Nikdo si toho nevšiml, snad s výjimkou jejího až příliš vnímavého zetě. To byla jedna z výhod dospělosti: člověk ví, jak se přetvařovat.

Úterý bylo rušné. Londýňané se vraceli z velikonoční dovolené a Jeanie s Jolou si až do odpoledne nevydechly. Jeanie se usmívala a tlachala se zákazníky, rovnala zboží do polic a domlouvala objednávky, nepřestávala si ale uvědomovat, že jejím dnem se jako zpola zapomenutý sen táhne veliký stín.

S jistou úlevou si tak přečetla esemesku od kamarádky Rity: *Kurt mame, dnes odp. v 5, prijd, jinak jsi ko. R.*

Když do parku Waterlow dorazila, vysoká, opálená, urostlá Jihoafričanka Rita už byla na kurtu. Obloha se zatáhla a foukal studený dubnový vítr, Rita se ale převlékla do tenisových šatů, které byly jako vždy bez jediné skvrnky, a obula si oslnivě bílé tenisky. Jeanie na sobě měla šedé tepláky a černé tričko. Úroveň jejich hry byla srovnatelná a jejich každotýdenní zápasy představovaly hotový boj na život a na smrt. Rita díky velkému rozsahu pohybu a vražednému podání dokázala do míčku udeřit větší silou, byla však pomalejší. Jeanie po hřišti pobíhala rychleji, vynalézavěji

taktizovala a trefovala se nepatrně přesněji. Žádná z nich se v průběhu let nemohla definitivně prohlásit za lepší hráčku, a tak bylo každé vítězství sladké a vzrušující.

Jenže dnes Jeanie klopýtala a pohybovala se pomalu, jako by ji někdo uvázal na řetěz.

„Ježíšikriste,“ vykřikla Rita, když vyhrála první set. „Vzbudte se, paní L., vždyť já si tu připadám, jako bych hrála sama.“

Jeanie omluvně máchlá raketou. „Promiň, nějak se do toho nedokážu položit.“ Druhý set nebyl o nic lepší.

Za necelou hodinu si posbíraly věci a posadily se na svou oblíbenou lavičku, z níž byl nádherný výhled na vzdálené město. Slunce zapadalo a zalévalo park chladným, měkkým světlem.

„Tak povídej,“ pobídla ji Rita.

„Vzpomínáš si, jak jsme s Georgem nějakou dobu uvažovali, že si pořídíme víkendovou chatu?“

Rita přikývla.

„George si vzal do hlavy, že víkendová chata mu není dost dobrá. Chce prodat dům a natrvalo se z Londýna odstěhovat. Očividně to myslí smrtelně vážně a zatáhl do toho i ostatní členy rodiny. Chanty do mě začala o Velikonočních hučet. Alex taky. Všichni to pokládají za hotovou věc. Obchod prodáš, jsi stará, pracovat nemusíš a tak dál.“

Rita si odfrkla. „Darebáci. Přece ti nemůžou rozkazovat, jak máš žít.“ Podívala se kamarádce do očí. „Nenaletělas jim na to, že ne?“

Jeanie zavrtěla hlavou. „Dokonce na mě zkusili jít přes Ellie a tvrdili, že by bylo dobré, kdyby měla víc pohybu na čerstvém vzduchu.“

„To je směšné. O děti nikdy nejde. A bez tvého souhlasu se dům prodávat nebude.“

Ritin manžel Bill za všech okolností dělal, co mu poručila, aniž by si jedinkrát stěžoval.

„A prosím tě, jak by tě k tomu George mohl donutit?“ pokračovala Rita. „Popadne tě za vlasy a odveče do nějaké zablácené jeskyně?“

Jeanie se rozesmála. „Třeba bys ho respektovala víc, kdyby to udělal.“

Věděla, že Rita George toleruje, a dokonce ho má svým způsobem ráda, na druhou stranu ale nechápe, proč se Jeanie tolik podvoluje jeho vůli.

„A teď vážně, drahoušku, co přesně ti řekl?“

Jeanie vzdychla. „Nejde ani tak o to, co řekl o tom stěhování, jde spíš o jeho postoj ke mně, k nám. On je upřímně přesvědčený, že jsme staří. Doslova řekl: ‚Jsme už staří... o ten obchod nebudeš stát věčně.‘ Stoprocentně se mu nelíbí, že pracuju, a počítá s tím, že jakmile přijdu k rozumu a pověším to na hřebík, odplujeme spolu do západu slunce a budeme žít šťastně až do smrti. Jako spokojení starci.“

Rita se rozesmála. „Ježíšikriste.“

„Nebylo by to tak zlé, kdyby to říkal jenom on, jenže když se tě snaží zbavit i vlastní dcera, začneš zvažovat, jestli na tom není něco pravdy.“

Zahleděla se do ustarané tváře své kamarádky. „Necítím se stará, Rito. Připadám si v pohodě a plná života. Ano, bývám unavenější než kdysi a víc zapomínám, ale to si jen hledají záminku, protože unavená a zapomnětlivá jsem čas od času bývala celý život.“

Rita ji chytila za ruku. „Podívej se na mě, Jeanie Lawsonová,“ přikázala jí. „Ty vůbec nejsi stará. Jsi ve středním věku — což je nejspíš ještě horší, když se nad tím zamyslíš —, ale ani náhodou nejsi stará. Nemůžeš být! Vždyť je mi stejně jako tobě.“

Jeanie její ruku stiskla.

„Jen se na sebe podívej. Jsi krásná. Nikoho by ani na vteřinu nenapadlo, že je z tebe skoro důchodkyně.“

Obě se rozesmály. „Tak to ti teda pěkně děkuju.“

„Já si ale nedělám legraci. Klidně by tě mohli pokládat za osmačtyřicítku.“

„Co bych podle tebe měla dělat?“

„Problém ve skutečnosti není v tom, že bys byla stará nebo že by se George chtěl přestěhovat na venkov, co?“ Rita se kamarádce na okamžik upřeně zadívala do tváře a Jeanie bylo hned jasné, co přijde. „Pojďme jinam, je mi strašná zima.“ V britském „bohem zapomenutém podnebí“, jak mu s oblibou přezdívala, bylo Ritě málokdy teplo.

„Prosím tě, nezačínej zase,“ zarazila ji Jeanie rozmrzele.

„Asi je to třeba zopakovat, drahoušku. Posledně jsi mě nejspíš neposlouchala. Proč... proč chlapovi dovoluješ, aby tě ovládal? Proč pořád připouštíš, aby mu to procházelo? Jsi silná, inteligentní ženská, Jeanie. Prober se. Tihle lidi jsou záludní.“

„Jací lidi... co tím myslíš?“

„Lidi jako George.“ Procházely parkem a Jeaniina přítelkyně se zjevně nemínila vzdát. „Pasivně agresivní... chorobně posedlí mocí. Na první pohled kape Georgeovi med od pusy. Je okouzlující, zdvořilý a takovým tím mlčenlivým způsobem zábavný.“

Jeanie si pomyslela, že Ritin popis George dokonale vystihuje.

„Jenže, Jeanie, on je... jak bych to řekla, abych tě neurazila... má své mouchy. Je příliš chytrý, aby je dal najevo přede mnou, ale někdy ta jeho maska sklouzne. Pamatuješ, jak se ti tuhle pokoušel zabránit, aby sis dala sklenku, a pak tě odvedl dřív, než jsme dojedli moučník?“

Jeanie přikývla.

„Nechtělaš odejít, to nám s Billem bylo jasné, ale prostě ses jím nechala šikanovat.“ V Ritině hlase zazněla čitelná frustrace. „Proč?“

„Protože... protože bývá strašně nervózní.“

„Nervózní?“ vyprskla Rita. „Ty mu podlézáš proto, že je nervózní? To je naprosto absurdní. Z čeho je nervózní?“

Jeanie potřásla hlavou. Během povídání stačily dojít až na vrcholek Highgate Hill, kde se jejich cesty rozdělovaly: Rita odtamtud mířila domů do zelení porostlé uličky naproti Kenwoodu a Jeanie na vzdálený konec Pond Square. Zarazily se na rohu ulice u autobusové zastávky.

„Já ti nevím. S Georgem se něco děje. Vždycky takový nebyl.“ Zmocnila se jí silná touha konečně své kamarádce říct o té noci, kdy ji George odmítl, kdy se jejich vztah jednou provždy změnil. Nehodlala ale Ritě zavdávat další příčinu, aby k jejímu manželovi pociťovala ještě větší nechuť. Zrovna tak si nepřála tu závažnou událost objasňovat po tak dlouhém mlčení. V uplynulých letech se sama sebe začala ptát, jestli náhodou nepřehání. Koneckonců znala páry, které se sexem dávno přestaly a spaly v oddělených ložnicích. Jeanie a George spolu žili dlouho. Jiná část jejího já ale věděla, že toho dne se Georgeovi přihodilo

něco významného. Něco, s čím se jí nedokázal svěřit navzdory ohromnému tlaku, který na něj vyvíjela. A ona si nedovedla představit, co by to mohlo být.

„No,“ podotkla Rita vesele, „pokud takový nebyl vždyc-
ky, tak takový nemusí být ani teď, nemyslíš?“

Jeanie pokrčila rameny. „Asi. Nechápu ovšem, proč...“

Rita vyčkávala, Jeanie ale dál mlčela.

„Podívej se, drahoušku, podstatné je, že nejsi stará, pracuješ a rozhodně se nemíníš přestěhovat na venkov. Nějak se nám to stupňuje. Když tě George odtáhne z večírku, je to otravné, ale ne smrtelné. Ale nechat se odvléct do Dorsetu? Nezapomínej, že venkov je ohavný: plný bahna, buranů v příšerném oblečení a farmářských trhů, kde za kapustu, co se na pultě válela rok a půl, zaplatíš dvojnásobek státního dluhu.“

Obě se zasmály.

„Povím mu, že nejsem stará, že se obchodu nevzdám a že se v žádném případě neodstěhuju na venkov.“

„Hurá!“ Rita zvedla ruku a naznačila Jeanie, aby si s ní plácla. „A teď vážně, je načase, abys zaujala jasné stanovisko.“

„On není špatný člověk, Rito... Opravdu si myslím, že si prostě nedovede pomoci,“ uzavřela Jeanie odevzdaně. Její kamarádka obrátila oči v sloup, zamávala jí na rozloučenou a vyrazila ke kruhovému objezdu. Tenisová taška jí rytmicky pleskala o záda.

Ten večer Jeanie v kuchyni připravovala k večeři salát a George byl zavřený v dílně s hodinami. Vzpomínala, co o šedesátce řekla její tetička Norma.

Norma byla jedinou sestrou Jeaniina otce. Nedávno oslavila devadesátiny a dosud žila v domě ve Wimbledonu, šťastně nezávislá. Byla to bystrá žena s pronikavýma modrýma očima, které po ní Jeanie podědila. Za války sloužila v MI5 a pak se bez cizí pomoci starala o stárnoucí rodiče. Zemřeli, když jí bylo šedesát, a ona, dříve zarputilá stará panna v rukavicích a klobouku, si osvojila výrazně bohémský životní styl. Proměnila jídelnu v ateliér a dala se na malování. „Šedesátka je skvělá,“ prohodila k Jeanie, když spolu jednou popíjely čaj. „Svět nad tebou zlomil hůl a zničehonic jsi ve všech ohledech neviditelná, obzvlášť pokud jsi ženská. Říkám tomu třetí život. Máme dětství, dospěláckou konformitu — práci, rodinu, zodpovědnost —, a když se všichni domnívají, že je po všem a že patříš do starého železa, najednou přijde svoboda. Konečně můžeš být, kým si přeješ, a ne tím, co by z tebe ráda měla společnost, kým si myslíš, že bys měla být.“

„Je to záležitost konkrétní generace?“ zeptala se Jeanie. „Ženy jsou teď emancipované. Od nástupu feminismu si můžeme dělat, co se nám zachce.“

Tetička Norma moudře přikývla. „Myslíš? Opravdu?“ Usmála se a její modré oči vypadaly jako korálky. „Mně se zdá, že jsou tu pořád nějaká očekávání... rodina a podobně.“ Potrásla hlavou. „Ale co já o tom vím?“

Ve čtvrtek se Jeanie cestou do parku zpozдила. Bylo chladno a zdálo se, že bude pršet, přesto se na hřišti dosud tísnila spousta znuděných matek s dětmi — a také ten muž z předchozího týdne. Během posledních pár dní si na něj Jeanie ani nevzpomněla a neměla zrovna radost, že ho vidí. Nejradši řádila s Ellie o samotě a ostatních dospělých v parku si nevšímal. Muž telefonoval a opíral se o sklu-zavku. Malý Dylan roztáhl ruce a hlavou napřed se po ko-vové dráze vrhl dolů.

Jakmile muž Jeanie zahlédl, zamával jí, rychle hovor ukončil a strčil mobil do kapsy u bundy. „Zdravím... jak se máte?“

„Dobře. A vy?“

Ellie se domáhala houpačky, a proto nějakou dobu strávili odděleně a pozorovali vnoučata při hře. Jeanie se úmyslně vyhýbala mužovu pohledu.

Dylan s přibližně stejně starým chlapcem pobíhal po obvodu hřiště, pořád dokola a dokola.

Muž přišel k houpačkám. „Poslyšte, za ten minulý týden se omlouvám.“

„Co tím myslíte?“

„Byl jsem... tak trochu ukvapený... hodně jsem toho namluvil.“

Jeanie se usmála. „Za to není třeba se omlouvat.“

„Možná ne, ale musíte mě pokládat za hrozného podivína.“

Nevěděla, co na to odpovědět, a tak radši mlčela. Podivný jí zrovna nepřipadal, bylo na něm spíš cosi znepokojivého. Jako by po ní něco vyžadoval a ona si nebyla jistá, co přesně to je.

„Tohle všechno je pro mě docela nové a já netuším, jakými pravidly se tady řídíte.“ Omluvně se zasmál.

„Žádná pravidla nemáme,“ ujistila ho s úsměvem. „Musíte jenom zařídit, aby nic z toho, co se tady stane, nebyla vina vašeho dítěte.“

„Takže zkrátka vzájemné obviňování, verze pro dětské hřiště?“

Jeanie přikývla. „Připadám vám jako cynik?“

Pokrčil rameny a zazubil se. „„Realistka“ zní líp — no nic, už vás nechám na pokoji.“ Odsunul kovovou branku, jíž se z hřiště vycházelo, přešel k plůtku ohraničujícímu kachní rybníček a opřel se o něj.

„Dolů, baba, dolů.“ Ellie se na houpačce postavila a Jeanie dopadly na hlavu první dešťové kapky. Sáhla dospod kočárku pro nepromokavou fólii, ale nahmatala jen zmačkaný balíček dětských ubrousků, Elliino poničené leporelo a hnijící slupku od banánu.

Hřiště se rychle vyliďňovalo a Jeanie zaslechla, jak muž volá vnuka: „Dylane! Dylane! Pojď sem, mrňousi. Začíná poprchávat.“

Hoch mu nevěnoval sebemenší pozornost. Jeanie popadla Ellie, navzdory jejím důrazným námitkám ji posadila

do kočárku, pospíšila si k brance a vyrazila do kopce. Najednou se spustila strašná průtrž mračen. Žádný obyčejný déšť, nýbrž přívalový liják. Jeanie pochopila, že by bylo bláhové pokoušet se urazit patnáctiminutovou cestu domů dřív, než déšť poleví, a proto raději zamířila ke kavárně, která se nacházela jen kousek od hřiště. Ellie z plných plic vrískala, škubala sebou a uhýbala před vodou.

V kavárně bylo prázdno, přesto zůstaly venku pod markýzou, kde mohla Ellie pobíhat z místa na místo. Jeanie si dovnitř skočila koupit šálek čaje a jablečný džus pro vnučku.

Promočená seděla na židli, znepokojeně vzhlížela k obloze a uvažovala, jak dlouho bude ještě pršet, když vtom se z deště vynořili Dylan a jeho dědeček.

„To jsem zase já.“ Muž byl zadýchaný z běhu do kopce. Vypadalo to, že s omluvami nehodlá ani náhodou přestat. Uvědomila si, že dokud bouřka neskončí, je tu s ním v pasti.

Dylan se rozběhl nahoru po nájezdové rampě a dolů po schodišti, stejné kolečko opakoval pořád dokola a Ellie mu byla v patách. Utíkali a udýchaně se smáli.

„Uf.“ Muž vytřepal svou mokrou koženou bundu a přehodil ji přes opěradlo židle naproti Jeaniinmu stolu. Všiml si, jak nevlídně se na něho dívá, a usmál se. „Teď už schází jen sprchový závěs a velký nůž.“

Jeanie se neovládla a zasmála se.

„No co, vždyť se na mě díváte, jako bych byl sériový vrah nebo, v tom lepším případě, stalker.“

„A nejste?“ Zkoumavě se zadívala na jeho ošlehaný, pohledný obličej a pomyslela si, že nepůsobí oním typicky slizkým dojmem stalkerů. Vyzařovala z něj spíš atraktivní

upřímnost a záměrný klid, jako by se kdysi naučil, jak zůstat dokonale nehybný.

„Ne úmyslně.“

„No vidíte,“ obhajovala Jeanie svůj postoj a usmála se.

Ozval se výkřik. Trhli sebou a uviděli, že Jeaniina vnučka spadla tváří na beton. Jeanie dívenku zvedla, přitiskla ji k sobě a čekala, až přestane plakat. Ellie byla v šoku a její obličejík samým křikem zrudl. Dylan nervózně postával stranou.

„Já jí nic neudělal,“ zamumlal a nespouštěl oči z chodníku, jako by byl zvyklý, že se mu všechno dává za vinu.

„Já vím že ne.“ Jeanie se na něj usmála. „Ellie zatím nepřišla běhání na kloub.“

Dylan se rozzářil. „Je ještě malá,“ přitakal s veškerou povýšenou moudrostí skoro čtyřletého dítěte. „Pojď.“ Vzal Ellie za ručičku a něžně ji odvedl, aby si mohli co nejdříve zase hrát.

Děšť se snášel k zemi, ochlazoval vzduch a zatemňoval oblohu. Voda odkapávající z markýzy připomínala záclonu a uvězňovala je v odděleném, vlhkém, studeném světě. Na okamžik zavládlo trapné ticho.

„Zazpíváme si? Jako ve filmu,“ zazubil se muž. „Ideální by bylo, kdybychom s sebou měli jeptišku s kytarou, rodící ženu, předčasně vyvrálé dítě a bývalého surovce, teď hrdinu. Protože tady ale nikdo z nich není, můžeme si čas zkrátit něčím dramatictějším a pochmurnějším, než dorazí záchrana.“

„Jako třeba čím?“

„Hm, to nevím... co třeba...“ Odmlčel se, narovnal záda a s hrudí vypnutou jako operní pěvec začal zpívat tragickou

píseň ze šedesátých let o mladém závodníkovi, který nablouhal a těsně před smrtí vydechl: „Řekněte Lauře, že ji miluju.“ Mužův hlas byl hluboký, libozvučný a pevný. Když dozpíval, oba se rozesmáli.

„Staré písničky jsou vždycky nejlepší,“ zažertovala Jeanie. Společně refrén zazpívali znovu a tentokrát hlasitěji, aby zdůraznili jeho melodramatický nádech. Vnoučata si mezitím přestala hrát a teď stála před nimi a užasle tu podívanou sledovala.

„Mimochodem, jmenuju se Ray,“ představil se.

„Jeanie,“ řekla, natáhla se přes dřevěný stůl a podala mu ruku.

„Kolik vašich přátel má vnoučata?“

Jeanie zavrtěla hlavou. „Nikdo. Moje nejlepší kamarádka nemá ani děti. Ty ostatní babičkovství teprve čeká. Myslím, že mají syny... těm to trvá déle.“

„Takže Ellie je dcera vaší dcery?“

„Ano. Chanty pracuje na plný úvazek a péči o dítě většinou obstarává její manžel.“

„Počítám, že si vaší pomoci velice váží.“

Jeanie pokrčila rameny. „To úplně ne. Moc dobře spolu nevycházíme. Je dost věcí, které mi na něm vadí.“

Ray vzdychl. „Příbuzní... člověk nemůže žít s nimi ani bez nich. Ale řekl bych, že Nat, to je má dcera, si na mě pomalu zvyká. Kupodivu mi dovolila, abych vzal Dylana příští týden na plavání.“

„Copak jste provedl?“

„Nic neobvyklého — opustil jsem její matku. Jenže jak už mám ve zvyku, stalo se to za těch nejméně vhodných okolností. Zamiloval jsem se do jednadvacetileté dcery

manželčiny nejlepší kamarádky... Nedá se říct, že by ji to nadchlo.“

Jeanie se tu informaci pokoušela zpracovat. „Kolik vaší dceři bylo?“

„Devět. Carol mi zakázala se s ní vídat. Prohlašovala mě za pedofila a podobně, přestěhovala se do Leicesteru, ustavičně si měnila telefonní číslo a vracela mi dopisy a dárky, které jsem Nat posílal. Nakonec jsem to vzdal a na spoustu let jsme přerušili styky.“ Zajel si rukou do vlasů. „Já vím, že jsem byl táta na baterky. Z ničeho Nat neobviňuju.“

„Kdy se vám zase ozvala?“

„Vůbec by to neudělala, nebýt Dylanova otce. Ronnie je hudebník ze západní Indie, dělá do vzdělávání dětí. Sám tátů nikdy nepoznal, a když Nat otěhotněla, přesvědčil ji, aby se mi ozvala, už kvůli dítěti.“ Zmlkl. „Ale to vás sto procentně nezajímá,“ uzavřel šeptem.

Nastalo ticho. Vzhledli k obloze a uvědomili si, že přestalo pršet.

„Měla bych Ellie vzít domů, jinak bude zeť zase vyvádět,“ řekla Jeanie a samotnou ji překvapilo, jak moc se jí nechce odejít.

„Pojď se na něco podívat,“ zvolal George později toho dne a vzrušeně na manželku mávl.

Jeanie odložila noviny, přešla ke stolu a postavila se vedle svého muže.

„Vezmi si brýle, tohle musíš vidět jasně.“

Na monitoru byla fotografie obrovského venkovského domu.

„No není krásný? A hele...“ Klikl myší na první z řady menších fotografií a ukázal ženě vnitřek prostorného salonku, do nějž otevřeným oknem lákavě dopadalo sluneční světlo. Další kliknutí a objevila se naleštěná rudá trouba značky Aga umístěná v luxusní kuchyni, která ale svá nejlepší léta měla zřejmě dávno za sebou. Jeanie sjela pohledem na konec stránky, kam realitní makléř poznačil přesné údaje.

„Je obrovský... pět ložnic a patnáct akrů. To je směšné, Georgi. Tvrdils, že se tady utápíme, a tenhle dům je velký úplně stejně jako ten náš.“

George pokrčil rameny. „To ano, ale na venkově budeme potřebovat víc prostoru pro rodinu. No není to nádherna?“

„Ano, je, ale není to dobrý důvod ke koupi.“

„Tak se podívej na tenhle,“ řekl a celý proces začal znovu. Teď se Georgeovi zalíbila fara v Somersetu. „I tenhle má pět ložnic, ale z jedné můžeme udělat studovnu. A nedávno ho renovovali. Jen si představ, jak by se Ellie na té zahradě líbilo. Dokonce je tam i potůček.“

„Kde by se utopila,“ odsekla Jeanie. „Poslyš, Georgi, můžeme si promluvit?“

Odtrhl se od obrazovky, natočil se na kancelářské židli čelem k Jeanie a oči mu svítily nadšením.

„Tys mě neslyšel, když jsem ti říkala, že nemám v úmyslu stěhovat se na venkov?“

„Ovšemže jsem tě slyšel.“

„Tak co to proboha vyvádíš?“

„Hledám dům, protože vím, že je to pro nás to pravé. Samozřejmě ti bude nějakou dobu trvat, než si na tu

myšlenku zvykneš. V neděli jsme se tomu s Chanty pěkně nasmáli. Kdykoli je před námi něco nového, vyvádíš jako pominutá, že do toho za žádnou cenu nepůjdeš. Copak jsi zapomněla, jak to bylo s obchodem?“ George se na manželku usmál a Jeanie si rozzuřeně pomyslela, že necvičený vnější pozorovatel by náklonnost v jeho očích určitě pokládal za dojemnou.

„Děláš, jako bych byla nemluvně,“ vyštěkla a jeho poznámku o obchodu ignorovala. Prodejnu jí metal do tváře pokaždé, když chtěl dokázat, že ji zná lépe, než se zná ona sama. To on před deseti lety, těsně po tom fiasku v ložnici, navrhl, aby koupili obchodní prostory. Jednoho dne si vyrazili na procházku a všimli si, že obchod je na prodej. Jeanie manžela nebrala vážně. Stále se na něj zlobila a myslela si, že to má být jenom balzám na její pošramocené ego. George dobře věděl, že vlastnit prodejnu se zdravou výživou byl odedávna její sen. Nakonec se podvolila tomu stejnému houževnatému přesvědčování, k němuž se uchyloval i teď, a souhlasila. Upřímně ji znechucovalo být mu vděčná.

George povytáhl obočí.

„Nemůžeme si nejdřív nějaký dům pronajmout, jak jsme chtěli původně, abychom zjistili, jestli se nám to vůbec bude zamlouvat?“

Tvrdošíjně zavrtěl hlavou. „O víkendovou chatu nestojím — platit za nájem znamená vyhazovat peníze oknem. Ne, chci se z Londýna odstěhovat.“

„A pokud s tím nebudu souhlasit?“

„Ale, Jeanie, miláčku, jistěže s tím budeš souhlasit. Až uvidíš, jaké domy na jihu nabízejí, nebudeš se moct dočkat,